

НИКОГА



КЕН ФОЛЕТ

НИКОГА

Арглайн Студиос
София, 2021

KEN FOLLETT
NEVER

Text copyright © Ken Follett 2021

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.



КЕН ФОЛЕТ
НИКОГА

2021 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Кен Фолет

Превод: © 2021 Боряна Даракчиева

Редактор и коректор: Стоян Христов

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-244-3

Когато правех проучването за „Крахът на титаните“, бях шокиран да установя, че *никой* не е искал Първата световна война. Нито един европейски лидер от двете страни не е искал тя да се случи. Но императорите и премиерите, един по един, са взели решения – логични, умерени решения, – всяко от които е било малка стъпка към най-ужасната война, която светът е познавал. Затова стигнах до извода, че всичко е било просто трагична случайност.

И се запитах: Възможно ли е да се случи отново?

Два тигъра не могат
да споделят една планина.

Китайска поговорка

**СТРАНАТА
НА ДРЕБОСЪЦИТЕ**

Пролог

Със своя ръст от метър и шейсет Джеймс Магисън дълги години бе държал титлата „най-ниският президент на САЩ“. После президент Грийн счупи рекорда. Полин Грийн беше висока сто петдесет и осем сантиметра. Тя обичаше да изтъква, че Магисън е победил Деуит Клинтън, който е бил метър и деветдесет.

Вече два пъти бе отлагала посещението си в Страната на дребосъците. То се насрочваше всяка година, откакто беше станала президент, но всеки път изникваше нещо по-важно за вършене. Това беше третият път и тя знаеше, че вече трябва да отиде. Беше топла септемврийски утрин от третата година на нейния мандат.

Това беше нещо като учение за висши държавни служители, което трябваше да ги запознае какво да правят в случай на извънредна ситуация. Преструвайки се, че САЩ са нападнати, тя излезе бързо от Овалния кабинет и тръгна към Южната моравя на Белия дом.

Следваха я неколцина от ключовите фигури, които рядко се откъсваха от нея: съветникът по национална сигурност, главният ѝ секретар, двама охранители от Сикрет Сървис, един млад армейски капитан, който носеше покрито с кожа куфарче, наречено „атомната футболна топка“, което съдържаше всичко необходимо за началото на ядрена война.

Хеликоптерът ѝ беше от флота, и когато тя бе на борда му, го наричаха Марин Едно. Както винаги един морски пехотинец със синя официална униформа стоеше мирно, когато тя се приближи и изкачи с лекота стълбичката.

Първият ѝ полет с хеликоптер, преди около двайсет и пет години, не беше особено приятен, с твърди метални седалки в тясната кабина и така шумен, че не можеше да се разговаря. Сега беше различно. Отвътре машината беше като частен самолет, с удобни тапицирани с бледа кожа седалки, климатик и малка тоалетна.

Съветникът по националната сигурност, Гюс Блейк, седеше до нея. Генерал в оставка, той беше едър чернокож мъж с къса сива коса. Излъчваше увереност и сила. На петдесет и пет, той бе с пет години по-възрастен от Полин и бе един от ключовите членове на екипа ѝ по време на предизборната кампания, а сега бе най-близкият ѝ колега.

– Благодаря ти, че правиш това – каза той, когато излетяха. – Знам, че не искаше.

Той беше прав. Тя не обичаше такива разсейвания и нямаше търпение да приключат.

– Това е едно от нещата, които просто трябва да се свършат – рече Полин.

Пътуването беше кратко. Когато хеликоптерът се спусна, тя се погледна в джобното си огледалце. Късата ѝ, подстригана на черта руса коса изглеждаше добре, гримът бе съвсем лек. Тя имаше хубави пъстри очи, които излъчваха състраданието, което често изпитваше, макар че устните ѝ можеха да се стиснат и в права линия и да ѝ придадат безмилостно решителен вид. Тя затвори с шракване огледалцето.

Кацнаха до един склад в комплекс в предградие на Мерленг. Официалното му название беше „Правителствен

резервен архив, комплекс 2“, но малцината, които знаеха истинската му функция, го наричаха Страната на гребосъците, като страната, в която Дороти бе отнесена от торнадото в „Магьосникът от Оз“.

Страната на гребосъците беше тайна. Всички знаеха за комплекса „Рейвън Рок“ в Колорадо, подземния противоядрен бункер, където висшите военни планираха да се скрият по време на ядрена война. Този бункер беше много важен, но не там щеше да отиде президентът. Много хора знаеха също и, че под източното крило на Белия дом се намира Президентският оперативен център за извънредни ситуации, използван по време на кризи като тази от единайсети септември две хиляди и първа година. Обаче и той не бе предназначен за дългосрочна постапокалиптична употреба.

Страната на гребосъците можеше да поддържа живота на сто души цяла година.

Президент Грийн беше посрещната от генерал Уитфийлд. В края на петдесетте, той беше кръглолик и пълен, със сърдечно поведение и забележителна липса на типичната за военните агресивност. Полин бе сигурна, че той изобщо не си пада по убиването на врагове – все пак нали войниците бяха за това. И именно липсата на войнственост беше причината да бъде избран за тази работа.

Комплексът наистина беше склад и имаше табели, които упътваха доставките към товарна рампа. Уитфийлд преведе групата през малка странична врата и там атмосферата се промени.

Озоваха се пред масивна двойна врата, която би изглеждала по-намясто като вход на силно охраняван затвор.

Стаята зад нея беше задушавача. Таванът беше нисък, а стените сякаш ги притискаха, защото бяха дебели няколко фута. Беше задушно.

– Тази противошокова камера съществува предимно за защита на асансьорите – обясни Уитфийлд.

Когато влязоха в асансьора, Полин бързо изгуби нетърпението, с което бе подходила към това, според нея, почти излишно учение. Вече ѝ се струваше госта значително.

– С Ваше позволение, госпожо президент – каза Уитфийлд, – ще слезем чак до долу и ще се върнем отново.

– Да, добре, благодаря, генерале.

Когато асансьорът се спусна, той каза гордо:

– Госпожо, това съоръжение ви осигурява стопроцентова защита, ако Съединените щати някога бъдат сполетени от: пандемия или чума; природно бедствие, като например сблъсък на голям метеорит със Земята; бунт или големи граждански размирици; успешна инвазия на конвенционални военни сили; кибератака; ядрена война.

Ако този списък от потенциални катастрофи имаше за цел да успокои Полин, то не успя. Само ѝ напомни, че краят на цивилизацията е възможен и може да се наложи да избяга в тази дупка в земята, за да се опита да спаси остатъците от човешката раса.

Каза си, че предпочита да умре на повърхността.

Асансьорът се спускаше бързо, и като че ли измина госта път, преди да забави. Най-сетне спря и Уитфийлд каза:

– Ако възникне проблем с асансьора, има и стълбище.

Това беше шега, разбира се, и по-младите членове на групата се засмяха при мисълта колко ли дълго ще е това стълбище; но Полин си спомни колко време е отнело на хората да слязат по стълбите в горящия Световен търговски център и дори не се усмихна. Гюс също.

Стените бяха боядисани в успокояващо зелено, приятно кремаво-бяло и отпускащо бледорозово, но все пак

си беше подземен бункер. Неприятното усещане си остана, когато бе въведена в президентския апартамент, после в казармите с редиците койки, в болницата, фитнеса, кафенето и супермаркета.

Оперативната зала беше реплика на тази в подземното на Белия дом – с гълга маса в центъра и столове отстраня за сътрудниците. Имаше големи екрани по стените.

– Можем да осигурим всички визуални данни, които получавате в Белия дом, и то също толкова бързо – каза Уитфийлд. – Можем да погледнем във всеки град по света, като хакнем пътните и охранителните камери. Следим военните радари в реално време. Както знаете, нужни са час-два, за да стигнат сателитните снимки до земята, но ние ги получаваме едновременно с Пентагона. Хващаме всички телевизионни станции, което може да бъде много полезно в редките случаи, в които Си Ен Ен и „Ал Джазира“ се добират до някаква информация преди тайните служби. И ще разполагаме с екип лингвисти, които да осигурят веднага субтитри за новинарските програми на чужд език.

На сервизното ниво имаше електроцентрала с резервоар за дизелово гориво с размерите на езеро, отоплителна и охлаждаща система, и резервоар с пет милиона галона вода, захранван от подземен извор. Полин не страдеше точно от клаустрофобия, но изтръпна при мисълта, че може да бъде завряна тук, докато целият свят е опустошен. Внезапно започна да усеща собственото си дишане.

И сякаш прочел мислите ѝ, Уитфийлд каза:

– Въздухът постъпва отвън чрез поредица от филтри, които освен, че са устойчиви на експлозии, ще уловят всички замърсители, без значение дали са химични, биологични или радиоактивни.

Чудесно, помисли си Полин, но какво ще стане с милионите хора на повърхността, които нямат подобна защита?

В края на обиколката Уитфийлд каза:

– Госпожо президент, от кабинета ви съобщиха, че не желаете обяд, преди да тръгнете, но ние сме приготвили нещо, в случай че размислите.

Винаги ставаше така. Всички искаха да прекарат поне час в неформален разговор с президента. Тя изпита съчувствие към Уитфийлд, заврян под земята на своя важен, но невидим пост, но се наложи да го потисне, както винаги, и да се придържа към графика си.

Полин рядко губеше време в ядене с други хора, освен със семейството си. Тя провеждаше срещи, на които се разменяше информация и се вземаха решения, и после преминаваше към следващата среща. Драстично бе намалила броя на официалните банкети, на които присъстваше президентът.

– Аз съм водачът на свободния свят – бе казала тя. – Защо ще прекарвам три часа в разговори с краля на Белгия?

А сега каза:

– Много мило от ваша страна, генерале, но трябва да се връщам в Белия дом.

Когато седнаха отново в хеликоптера, тя си сложи колана, после извади от джоба си пластмасова кутия с размерите на малко портмоне. Наричаха я Бисквитата. Тя можеше да се отвори само като се счупи пластмасата. Вътре имаше карта с поредица от букви и цифри: кодовете за оторизация при ядрена атака. Президентът трябваше да носи Бисквитата със себе си през целия ден, а нощем да я държи до леглото си.

Гюс я видя какво прави и каза:

– Слава богу, че Студената война приключи.

– Онова зловещо място ми напомни, че все още живеем на ръба – каза тя.

– Просто трябва да се погрижим да си остане неизползвано.

И тази отговорност падаше най-вече на нейните плещи. Имаше дни, в които усещаше тежестта ѝ. Днес тя беше особено голяма.

– Ако някога се върна в Страната на гребосъците, ще е защото съм се провалила – каза Полин.

ПЕТА СТЕПЕН НА БОЙНА ГОТОВНОСТ

Най-ниската степен на готовност

Глава 1

Погледната от самолет, колата сигурно щеше да прилича на бавен бръмбар, който пълзи по безкраен плаж, а слънцето блести по лъскавата му черна броня. Всъщност тя се движеше с петдесет километра в час, максималната безопасна скорост на път, по който имаше какви ли не дупки и пукнатини. Никой не искаше да пукне гума насред пустинята Сахара.

Пътят водеше на север от Нджамена, столицата на Чаг, през пустинята, към езерото Чаг, най-големия оазис в Сахара. Пейзажът представляваше безкрайна шир от пясък и скали с няколко бледожълти изсъхнали храсти и пръснати големи и малки камънаци, всички в един и същи отънък на кафеникавото. Безрадостен лунен пейзаж.

Тамара Левит си помисли, че пустинята смущаващо прилича на космос, а колата на космически кораб. Ако нещо се объркаше, тя щеше да умре, повреди ли се скафандрът ѝ. Сравнението беше доста откачено и тя се усмихна. Все пак погледна назад към двете успокояващо големи пластмасови гамаджани с вода, които щяха да ги поддържат живи в случай на повреда, докато дойде помощ, вероятно.

Колата беше американска и беше предназначена за труден терен, с висока проходимост и понижаваща предавка. Имаше затъмнени стъкла и Тамара носеше